

เทวดา

บทที่ 20

“เป็นเด็กที่แปลกมาก ไม่มีความน่ารักแบบเด็กเลย”

พิมพ์สมรวิจารณ์เมื่อนั่งรถออกมาจากบ้าน ชายหนุ่มขับรถเฉยเสียงตามไม่แปลกใจแม้แต่น้อย

“ทำไมหรือ”

“พวกเขาฝั่งศพลูกแมวกัน ตัวมันยังนิ่งๆ อยู่เลย เด็กคนนั้นจับมันอย่างสนุกมือเหมือนพอใจเหลือเกินอย่างนั้นแหละ”

“เรื่องแค่นั้นนับว่าเล็กน้อยมาก”

“เล็กน้อยหรือ พวกเด็กผู้ชายคิดยังไงกัน รู้ไหมว่าถ้าพริ้มอายุแค่นั้นคงได้แต่ร้องไห้ส่งสาร ไม่ใช่สนุกสนานแบบนี้”

เขาหัวเราะหึๆ ไม่ได้เถียง

“ยัยคนเลี้ยงก็แปลกแปลก รูปร่างหน้าตาออกจะสวย แต่ดูน่าขนลุกยิ่งงี้ก็ไม่ว่า เจ็บๆ ไม่พูดเอาแต่ก้มหน้าก้มตา แต่พอเงยหน้าขึ้นมาเมื่อไหร่ ปรากฏตาคนแปล็บเมื่อนั้น”

อีกฝ่ายยังคงเงย

พิมพ์สมร นึกขวงหาเรื่องเขาจนได้ “คุณเสกมัวแต่นึกถึงสาวๆ จนไม่สนใจอะไรอื่นเลยใช่ไหม”

“อะไรอีกล่ะ สาวๆ ที่ไหน”

“ไม่รู้ คุณเสกกำลังคิดถึงคุณเทพินหรือว่าคุณชัมยูนุชล่ะคะ”

“กล่าวหาอยู่นั่นแหละ” เขาแก้งงอนใจแรง

ชายหนุ่มเลี้ยวรถเข้าไปในบริเวณสวนสาธารณะ พิมพ์สมรเหลียวมอง “เรามาทำอะไรกันที่นี่อี คุณเสก”

“มีคนนัดให้มา”

“เอ๊ะ ใครนัด”

อีกฝ่ายไม่ตอบ

“สาวละชิ” น้ำเสียงเธอกระแทกกระทั้น

“เก่งจัง มีอาจารย์ดีหรือ”

“สาวที่ไหนอีกอี...!”

“ไม่รู้เหมือนกัน เขาโทรมา เขาบอกว่ารู้จักเสกดี และมีเรื่องอยากคุยด้วย”

“แค่นั้นคุณเสกก็มาทันทีเลยเชียวนะ ขนาดนี้ก็ไม่ออกกว่าเป็นใครนะนี่”

“ก็อยากรู้ไง ถึงได้มา”

เขาจอดรถเปิดประตูออกมายื่นเหลียวหา พิมพ์สมร ก้าวลงบ้างแล้วกระแทกประตูปิดแรงกว่าที่เคย

ชายหนุ่มไม่สนใจ “น่าจะเป็นทางโน้น”

เธอกระพืดกระพืดเดินตาม

“มิน่าชิ ซึ่งไล่พวกบอดี้การ์ดไม่ให้ตามมาด้วย ฮี! ที่จริงคุณเสกเป็นคนแบบนี้เอง พริ้มคิดว่าที่คุณเสกเคยเปลี่ยนคู่ควงบ่อยๆ เป็นเพราะออกหักผิดหวังจากพี่พรรณเสียอีก แต่พี่พอพี่พรรณหันมา คุณเสกก็กลับเป็นอย่างนี้ พริ้มเพิ่งรู้ว่าไม่เคยรู้จักคุณเสกจริงๆ เลย”

“พริ้มไม่ได้กินนอนกับเสกแล้วจะรู้ได้ยังไงว่าเสกเป็นคนยังไง”

“ใช่ ถ้าพริ้มรู้จักไม่ช่วยให้ได้แต่งงานกันหรอก...!”

“แต่เราก็เพราะแต่งงานไม่ใช่หรือ เราถึงได้มีวันนี้”

“วันไหน...!”

นัยน์ตาเขาแพรวพรายยิ้มยั่ว “วันที่มีพริ้มคอยตามอยู่ข้างๆ เสกยังไงล่ะ”

“หมายความว่ายังไง” เธอถามงงๆ พอเข้าใจความหมายก็ทุบเข้าให้ “อย่าคิดไม่ดีนะ”

“งั้นพริ้มคอยตามเสกทำไม”

“ก็อยากรู้ว่าคุณเสกจะเหลวไหลขนาดไหนนะชิ”

“ถ้าจะเหลวไหล เสกไม่ทำต่อหน้าพริ้มหรอก”

เธอทุบให้อีกปึกอย่างอดไม่ได้ หากแล้วมีอู่ที่แข็งแกร่งก็วัดจับข้อมือบางกระซางเข้าหาพาให้หมุนวน มีเสียงดังปัง ลั่นหลายครั้ง แสบแก้วหู อะไรงงอย่างรื้อรวบ วูบผ่านหลัง

ร่างเธอถูกแขนแข็งแรงกดรัดเข้ากับอกกว้างที่กรุ่นกลิ่นหอมอ่อนๆ ก่อนชายหนุ่มจะก้มลงหยิบหินก้อนใหญ่เท่ากำปั้นขว้างออกไปโดยแรง หินก้อนใหญ่พุ่งตรงและไกลถูกเป้า

“อ๊อ...!” มีเสียงร้องดังแว่ว ร่างของชายคนหนึ่งลนลานวิ่งหนี ทว่ามันไกลเกินกว่าจะเห็นรายละเอียด

“อะไร คุณเสกทำอะไร...!” เธอผลึกใสส่งเสียงตวาดแหวด “ฟิลึกใหญ่แล้วนะ คุณเสกนี่”

“ไม่รู้หรือว่าเราถูกยิง” ท่าที่เขาไม่ทุกข์ไม่ร้อน

“อย่ามาตลกหน่อยเลย”

“ไม่เชื่อก็ตามใจ”

เธอสะบัดหันกลับไปทีรถอย่างกระพืดกระพืด อะไรกัน แค่เสียงปะทัดเขาก็แก้งถึงโอกาสกับเธอแล้วยังขว้างหินใส่ชาวบ้าน

คนที่เดินตามมา ผิวปากอย่างสบายอกสบายใจ ไม่มีท่าที่คล้ายคนที่เป่าหมายการลอบยิงเลยสักนิด.....

พรรณศรี พุดคำเดิมเมื่อน้องสาวหน้ามยุชวนให้กลับบ้าน

“พี่ไม่กลับ พี่ต้องเอาชนะใจคุณเสกให้ได้”

เธออ่อนหวานเอาใจชวนพุดคุย แต่จะยังไง ชายหนุ่มก็ไม่ยอมทำลายกำแพงความแปลกแยกที่ขีดกัน

ในเวลาตึกตื่นก่อนคืน พรรณศรีตื่นขึ้นมาที่ไรก็ไม่เห็นชายหนุ่ม... ร่างสูงหลบไปนั่งตัวตรงขัดสมาธิหลับตานิ่งอยู่ในห้องพระ หากใครได้เห็น ก็ได้แต่แปลกใจแต่ก็ไม่รบกวาน

ไม่มีใครได้ยินเขาพุด

“...ผมพบพวกเขาแล้ว พวกเขาไม่รู้เพราะสาปมนุษย์กลบเกลื่อนร่องรอยให้ย่ำมิดชิด แต่ก็อาจจะวางอยู่เหมือนกัน

...แต่ว่าตอนนี้ผมมีความซับซ้อนมากขึ้น ผมไม่เหมือนเดิมแล้ว... ค่อยๆ แปรเปลี่ยนไป เรื่อยๆ ผมเกรงว่าถ้าเราสื่อสารกันไม่รู้เรื่อง เราจะทำางานร่วมกันให้สำเร็จไม่ได้.....

...ร่างโจรหรือ... จะแปลกอะไรถึงจะเป็นร่างใคร พอเสร็จงานเราก็ตองทิ้งร่างชั่วคราวนี้มิใช่หรือ.....”

เมื่อพวกโจรระจอก ทรรศหักหลังกันเอง การตายของ **นายสม** ซึ่งถูกเพื่อนโจรมอมเหล้า แล้วจับกดน้ำเพื่อแย่งส่วนแบ่งเงินที่ปล้นมา จึงไม่มีใครอื่นรู้เห็น แต่เมื่อจู่ๆ ร่างที่เพิ่งถูกกดจนน้ำจมนั้นไปหายๆ โผล่พรวดขึ้นมา เพื่อนอีกสองคนซึ่งยังนั่งเหยื่อยหอบตัวเบียดอยู่ข้างฝั่ง ก็ต้องแตกตื่นลนลาน

นายสม โจรระจอกร่างสูงสันทัดผิวคล้ำหนวดเคราผมเผ้ารุงรัง หันมามองเพื่อนทรยศแวบเดียวก็สะบัดหน้าเดินหนี ไม่ต่อว่าต่อขาน ไม่ทวงถามหนี้แค้น

เจ้าเพื่อนทั้งสอง พอหายตกใจมองหน้ากันแล้วฉวยมีดลูกร่วงตาม... เห็นร่างสูงสันทัดเร่งฝีเท้าเดินดุ่มอยู่ข้างหน้าก็ถลาเข้าไป สไลคมมีดเข้าหาอีกฝ่ายหลบวูบ ตะปบข้อมือที่ปองร้ายอย่างว่องไว สะบัดจนร่างหยาบปลิวถลางเสียงร้องลั่น มีมีดอีกคนกระโจนเข้าใส่ ก็ถูกกระซกตัดแขนไปข้างหลัง เจ็บจนตัวงอ พอตั่งตัวได้เจ้าคนที่เซถลาก็หันขวับกลับมาพุ่งมีดเข้าใส่อีก คมมีดเกี่ยวเสื้อเก่าๆ ที่หมาดน้ำขาดเป็นทาง แต่ไม่ว่าจะอย่างไรปลายมีดก็สะกิดผิวทำร้ายอีกฝ่ายไม่ได้

ร่างนายสมไม่แตกต่างจากเสกสิทธิ์ ที่เคลื่อนไหวว่องไว เต็มไปด้วยเร็วแรงพลังกำลัง ทั้งยังมีท่าที่คล้ายกันราวกับลอกเลียนแบบกันมา.! ไม่ต้องหันมองเขาก็จำแนกเสียงรับรู้การเคลื่อนไหว คำว่าจับข้อมืออีกฝ่ายไว้ได้ ทั้งยังหลบหลีกการจู่โจมจากทุกมุมอย่างรวดเร็ว แต่ไหนแต่ไรโจรเกรไม่เคยริรอที่จะตอบโต้รุกราวีไม่ว่าจะเป็นคู่อริหรือชาวบ้านบริสุทธิ์ แต่บัดนี้ นอกจากกำปั้นหนักๆ ที่สวนกลับเป็นบางครั้งบางหน นายสมก็ได้แต่ตั้งรับไม่รู้กกลับทั้งๆ ที่หากว่าเขาลงมือกระทำ เจ้าสองคนคงไม่อาจรอดจากการบาดเจ็บสาหัสไปได้

เจ้าสองคนพยายามจู่โจมอย่างไม่เป็นผลจนเหนื่อยเปลี้ยบอบซ้ำ สะบักสะบอมสำนึกรู้ว่าไม่อาจเอาชนะอีกฝ่าย ที่สุดร่างหยาบใหญ่ทั้งสองก็ถูกเหวี่ยงไปนอนไม่มีทิศมีทางอยู่ข้างๆ กัน นายสม คิดจะปิดฉากพั่วพันจึงแก้งตีสีหน้าดูต้นเดินเข้าหา เพื่อนโจรทั้งสองร้องลั่น พวกเขาลนลานลูกร่วงหนี

โจรร่างสูงสันทัด ผมยุ่งหมวดเครารกครึม ในเสื้อผ้าสกปรกที่มีรอยขาดเพราะคมมีด มองตามพลาจหัวเราะหึๆ
สีหน้าท่าที่เขาไม่ดูต้นคล้ายโจรดั่งเคย.....

พิมพ์สมรเห็นร่างสูงสะอ้านสำอองในเสื้อผ้าประณีตเดินไปเดินมาอยู่ที่สนามในเวลาเช้าตรู่ เธอมองไปที่ไรก์เห็นเขาขยับมองไปทางประตูรั้วเหมือนกำลังรอคอยใครสักคน

เธอออกไปเรียกเขาทานอาหารเช้า

“พริ้มทานเถอะ ผมไม่หิว”

“คุณป้ารออยู่นะคะ”

“ไม่ต้องรอ ทานกันก่อนเลย”

“แล้วคุณเสกรอใครหรือ”

สายตาเขาเหมือนมีคำตอบแต่ไม่ยอมพูดออกมา

เธอกลับเข้าข้างใน คุณสุขสันต์เห็นเธอชักชวนไม่ได้ผลจึงออกมามาตาม เพราะอย่างนั้นเสกสิทธิ์จึงต้องตามมารดาเข้าบ้านด้วยท่าที่เป็นกังวล เขาไม่วายโทรศัพท์สั่งยามรักษาความปลอดภัยว่าจะมีคนมาหาให้พาเข้ามาได้เลย

พอเขาเข้าบ้านไม่นาน ร่างของนายสมกับปรากฏขึ้นที่ประตูรูปลักษณะที่ดูไม่น่าไว้วางใจทำให้ยามรักษาความปลอดภัยปรี่เข้าไป

“เรามาหาเสกสิทธิ์”

“มาหาทำไม มีเรื่องอะไรถึงจะมาหาคุณเสก ไปให้พ้นเดี๋ยวนี้”

“เปิดประตูให้เราเข้าไป”

“ไม่เปิด ถ้ามีไม่ไปให้พ้น กูจะเรียกตำรวจ”

นายโจรมองเข้าไปยังตัวตึกเหมือนรอคอย เขาหลับตานิ่งอยู่เป็นครู่ แต่ครั้นความพยายามไม่เป็นผลก็ลืมตา

“เปิดประตู หรือไม่อย่างนั้นก็บอกให้เสกสิทธิ์รู้”

“กูไม่เปิด มีไปให้พ้นๆ เดี่ยวนี้” ยามรักษาความปลอดภัยตวาดกลับ

นายโจร ถอยหลังไปสองก้าว แล้วก็กลับกระโดดเข้าหาประตูตะกายวูบๆ โยนตัวข้ามเข้าไปอย่างปลอดภัย ชายเผ่าประตูร้อง “เฮ้ย” อย่างตกใจมองตามตาค้าง

พอร่างสูงสันทัดแตะพื้น อีกฝ่ายก็ถลาเข้ายึดแขน เขาหลบวูบไม่สนใจมุ่งหน้าจะเดินไปยังตัวตึก อีกฝ่ายได้แต่คว้าอากาศธาตุ จึงปลดกระบอกจากเอวออกมาเงื้อง่ารี่เข้าไป ฝ่ายนั้นจับข้อมือปุบ สะบัดวาวง่ายๆ ร่างใหญ่ก็ลงไปนอนแอ้งแม้งกับพื้นถนน

แม่จิวออกมาเห็นพอดีก็ร้องโวยวาย เรียกให้คนอื่นๆ ถลาออกมาจากข้างหลังบ้าน ชายองครักษ์ทั้งสองที่ถูกจ้างให้มาทำหน้าที่ติดตามตัวเจ้าของบ้านและยามรักษาความปลอดภัยอีกคนปรี่เข้าหา แต่พอแตะถูกตัวชายแปลกหน้า ก็กลับถูกสะบัดเหวี่ยงวูบๆ ไปนอนคนละทิศละทาง

สาวใช้อีกคนหน้าตื่นเข้าไปรายงาน คนในบ้านจึงเปิดประตูหน้าต่างออกมา พวกผู้หญิงส่งเสียงร้องวิ๊ดว้ายขณะที่เห็นภาพการพันตูระหว่างพวกผู้ชายที่พยายามจะพิชิตเจ้าคนแปลกหน้า เสกสิทธิ์รีบตรงรี่ลงบันไดลานหินชันเรื้อนเข้าไปหา คุณสุขสันต์ร้องตามหลังอย่างเป็นห่วงลูกชาย

“เสก อย่าไปลูก กลับมานี่”

ทุกคนเห็นเขารี่เข้าไปกลางกลุ่ม ยกมือส่งเสียงห้ามชายองครักษ์ที่ผุดลุกขึ้นมาจะกระโจนใส่ผู้บุกรุก ทำให้เกิดการชะงักงันไปตามๆ กัน อีกครู่หนึ่ง ชายฉกรรจ์ซึ่งเป็นลูกจ้างซึ่งค่อยๆ พุงกายขึ้นมาทีละคนก็ถอยออกห่างอย่างระแวงแคลงใจ

ชายขอมซอที่ยืนอยู่ตรงกลางมีท่าทีปลอดภัยไม่เหนียวไม่หอบไม่คล้ายคนที่เพิ่งผ่านการต่อสู้มาหยกๆ ทั้งสองทำอาการทักทายที่ทำให้คนอื่นแปลกใจ พุดจกกันราวกับไม่ใช่คนแปลกหน้า เสกสิทธิ์แตะแขนมองสำรวจผู้มาใหม่ทั้งร่าง พุดยิ้มๆ เหมือนกับจะวิพากษ์วิจารณ์

“อะไรกันนี่” คุณสุขสันต์พึมพำออกมา

“พวกเขารู้จักกันหรือ เป็นไปได้ยังไง” น้ำเสียงพรรณศจีแหบแห้ง.....